Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

# Arrest

**nr. 353 130 van 16 september 2026**
**in de zaak RvV X / IX**

**In zake:** **X**

**Gekozen woonplaats:** **ten kantore van advocaat R. AKTEPE**
**Amerikalei 95**
**2000 ANTWERPEN**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de minister van Asiel en Migratie.**

**DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 mei 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 3 juli 2024 met refertenummer 119808.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2, oud, van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 juni 2026.

**WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 21 augustus 2012 voor de eerste keer een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn feitelijke partner. Op 31 januari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Mattschappelijke Integratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker diende op 18 januari 2022 voor de tweede keer een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit maal in functie van zijn wettelijk samenwonende partner die de Belgische nationaliteit bezit. Op 12 juli 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 16 september 2022 diende verzoeker voor de derde keer een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in functie van zijn Belgische wettelijk samenwonende partner. Op 15 maart 2023 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 31 augustus 2023 dient verzoeker voor de vierde keer een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in functie van zijn Belgische wettelijk samenwonende partner.

Op 5 maart 2024 wordt verzoeker door de diensten van de stad Antwerpen in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 27 mei 2024 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.08.2022 werd ingediend door:*

*Naam: Ö.*
*Voorna(a)m(en): E.*
*Nationaliteit: Turkije*
*Geboortedatum: (…)*
*Geboorteplaats: (…)*
*Identificatienummer in het Rijksregister: (…)*
*Verblijvende te: (…)*

*om de volgende reden geweigerd:*
*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn wettelijke geregistreerde partner, C. F. (RR: (…)) van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.*

*Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat zij actief werk zoekt.'*

*Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd:*
- *Bewijzen van werkloosheidsuitkering, uitbetaald door HVW op naam van referentiepersoon*
- *KBC-uittreksel waaruit betalingen van alimentatiegeld voor de kinderen blijkt op rekening voor mevrouw*
- *KBC-uittreksel op naam van referent met stortingen voortkomend uit interimtewerkstelling van C. S. en P. (Kinderen van referentiepersoon)*
- *Allerhande (sollicitatie)bewijzen van referentiepersoon + verslag trajectbegeleider: deze stukken werden bij de vorige aanvraag ook reeds voorgelegd.*
- *Eindarrest van het Hof van Beroep te Brussel dd. 22.11.2022 waaruit blijkt dat referentiepersoon ten tijde van het lopende proces huurinkomsten genoot van eigendommen in Turkije. Daarvan wordt opnieuw geen bewijs aangeleverd, waardoor het niet duidelijk is of het nog steeds zo is dat zij eigendommen heeft in Turkije en dat zij daaruit huurinkomsten verwerft.*

*Eerst en vooral wat betreft de inkomsten die werden voorgelegd van de dochters van de referent. Deze kunnen niet in overweging worden genomen, het is immers de Belgische referentiepersoon zelf die moet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorzien in het levensonderhoud van zichzelf en haar gezinsleden (Grondwettelijk Hof , arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019). Bovendien heeft ook het Hof van beroep reeds gesteld dat het inkomen van S. niet kan meegeteld worden bij de gezinsinkomsten van mevrouw, gelet deze niet dienst zijn voor noodzakelijke uitgaven. Studentenarbeid is*

*daarenboven per definitie tijdelijk van aard gelet op het beperkte aantal werkuren per kalenderjaar, en kan zodoende niet worden beschouwd als een stabiele en regelmatige bron van inkomsten, daarenboven blijkt de tewerkstelling van S. reeds beëindigd sinds 22.11.2022.*

*Verder werden er rekeninguittreksels van KBC op naam van de referent voorgelegd waaruit blijkt dat mevrouw alimentatiegeld ontvangt voor de kinderen. Mevrouw heeft bekomen dat de vader van haar kinderen heden nog meer allimentatie aan haar dient te betalen dan voorgelegd, en dit om aan de zorgnoden van haar dochters te kunnen voldoen. Er kan dan ook bezwaarlijk worden gesteld dat referentiepersoon dit door het Hof van Beroep toegekende bedrag heden zou kunnen aanwenden om er mee in het levensonderhoud van betrokkene te voorzien. De voorgelegde allimentatie kan dan ook niet mee in overweging worden genomen bij de bestaansmiddelen van referentiepersoon in het kader van onderhavige aanvraag gezinshereniging.*

*Dan wat betreft de werkloosheidsuitkering van de referent. Ook deze worden bij huidige aanvraag niet in aanmerking genomen. Referentiepersoon legde exact dezelfde stukken voor ter staving van het op zoek zijn naar werk als bij de vorige aanvraag van 16.09.2022 van betrokkene. Deze werden toen inhoudelijk uitgebreid weerlegd. Heden, anderhalf jaar later, kan niet blijken dat mevrouw nog naar werk zou hebben gezocht noch dat zij tegemoet zou zijn gekomen aan de bezwaren uit de voorgaande beslissing. Er liggen géén bewijzen van daadwerkelijk op zoek gaan naar werk van 2023 voor, waardoor het opnieuw redelijk te stellen is dat mevrouw niet effectief op zoek gaat naar werk. De oudere documenten konden in het verleden reeds niet getuigen van voldoende op zoek te gaan naar werk, laat staan dat ze anderhalf jaar later daar wel van zouden kunnen getuigen.*

*Uit het geheel van de voorgelegde stukken kan niet besloten worden dat referentiepersoon daadwerkelijk actief op zoek is naar werk.*
*Mevrouw verblijft sinds 1995 in België en is sinds 2002 Belg geworden. Uit het dossier blijkt dat zij sinds 2008 werkloos is en een werkloosheidsuitkering krijgt. Ook uit nazicht van de RSZ-databank blijkt dat zij effectief sinds aanvang van de werkloosheid sinds 25.06.2007 niet één dag meer heeft gewerkt. Referentiepersoon legt weliswaar allerhande (sollicitatie)bewijzen voor, deze allen reeds dermate oud dat zij, zoals reeds gesteld, bezwaarlijk kunnen getuigen van het actueel zoeken naar werk. Bovendien dient andermaal opgemerkt te worden dat mevrouw reeds sinds 2008 werkloos blijkt te zijn. Uit het dossier blijkt dat mevrouw dient te werken aan haar flexibiliteit, zo kan zij haar jobdoelwit verbreden. Uit het dossier blijkt dat mevrouw klaarblijkelijk als zij solliciteert, dat doet voor functies waarvoor zij niet eens in aanmerking komt, noch kan blijken dat zij ooit ook op minder complexe jobs zou hebben gesolliciteerd. Het is redelijk te stellen dat, indien zij zich wat flexibeler zou opstellen, mevrouw toch op zijn minst sinds 2008 al één of meerdere werkervaringen zou kunnen hebben opgedaan, al was het maar om haar Nederlands in een werkomgeving bij te schaven en zo op termijn een job te vinden die meer aansluit bij mevrouw haar opleidingsniveau/diploma.*
*Verder werd ook een eindarrest van het Hof van Beroep te Brussel dd. 22.11.2022 voorgelegd. Ook het Hof merkte toen reeds op dat gelet op mevrouw haar diploma, en de krapte op de arbeidsmarkt, en gelet op het gegeven dat mevrouw sedert 25 juni 2018 het certificaat Nederlands tweede taal heeft bekomen, zij toch pas op 24 maart 2022 bij een "bemiddelaar intensieve begeleiding voor het vinden van werk is terechtgekomen. Het Hof is van oordeel dat mevrouw al eerder een werkbetrekking had kunnen vinden. Verder is het Hof van oordeel dat er geen enkele reden is waarom mevrouw, die op moment van het vonnis 55 jaar was maar op het ogenblik van het ontstaan van de feitelijke scheiding in 2015 met de vader van haar kinderen, 49 jaar was, niet aan het werk zou gaan. "Ook vandaag is de arbeidsmarkt dermate positief, dat de leeftijd van mevrouw geen bezwaar is tegen het vinden van een job.", zo ging het Hof verder. Zelfs indien door de ziekte van haar vorige begeleider enige tijd is verlopen dan nog vond de intensieve begeleiding pas plaats meer dan drie jaar na het bekomen van haar attest Nederlandse taal. DVZ sluit zich aan bij het Hof van Beroep dat mevrouw globaal gezien helemaal geen overtuigende en tegensprekelijke stukken bij heeft gebracht omtrent haar werkelijke inspanningen om werk te vinden, en dit over een ruime periode. Dit alles werd reeds in een vorige beslissing aangehaald, mevrouw heeft klaarblijkelijk niets ondernomen om aan deze bezwaren tegemoet te komen.*
*De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in casu overbodig bij gebrek aan bestaansmiddelen die in overweging kunnen worden genomen.*

*Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.*

*Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.*

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig*

*onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."*

De F-kaart van verzoeker wordt op 29 mei 2025 ingetrokken.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In zijn synthesememorie voert verzoeker in een eerste middel de schending aan van artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van 'HvJ-rechtspraak', van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"*1.*
*Verzoeker diende zoals gezegd op 31.08.2023 (en niet op 31.08.2022 zoals verkeerdelijk vermeld op de bijlage 20) bij de diensten van verwerende partij een aanvraag in tot gezinshereniging in functie van zijn Belgische wettelijke geregistreerde partner, F. C..*

*Dit betreft een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, namelijk de Belgische wettelijke geregistreerde partner van verzoeker.*

*De aanvraag gebeurde bijgevolg op grond van artikel 40ter,§2, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet in functie van deze referentiepersoon.*

*Verzoeker werd vervolgens door de gemeente in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, hij werd ingeschreven in het rijksregister op zijn adres te Antwerpen en verkreeg een oranje kaart. (Stuk 2)*

*De toepasselijke wetsartikelen luiden als volgt:*

*Artikel 42, §1, eerste lid Vreemdelingwet:*

*"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag zoals bepaald in §4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijn. […]"*

*Artikel 52, §4, tweede lid van het KB bepaalt vervolgens:*

*"Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af."*

*Beide artikelen, dus zowel de betrokken bepaling in het KB als deze in de Vreemdelingenwet, spreken dus over een termijn van zes maanden.*

*De volgende adagia dienen te worden samen gelezen met voornoemde wettelijke bepalingen:*

*- "Nemo auditur turpitudinem suam allegans" of "niemand kan gehoord worden door de rechter wanneer hij zich beroept op zijn eigen ongeoorloofde bedoelingen";*
*- "Patere legem quam ipse fecisti" of "het bestuur moet de algemene regels die het zelf vastgesteld heeft, eerbiedigen".*

*De aanvraag tot gezinshereniging gebeurde op 31.08.2023. Verzoeker verkreeg op die datum zijn bijlage 19ter (stuk 2), waarop zelf staat te lezen:*

*"Overeenkomstig artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zal de aanvraag onderzocht worden door de Minister of zijn gemachtigde. De betrokkene zal binnen de zes maanden, namelijk op*

*29.02.2024, uitgenodigd worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden, zodat de beslissing inzake deze aanvraag aan hem kan worden betekend."*

*2.*
*Verwerende partij had de beslissing aldus moeten nemen ten laatste op 29.02.2024, en dus binnen de zes maanden, bij gebreke waaraan de verblijfsaanvraag diende te worden goedgekeurd.*

*De bestreden beslissing werd pas genomen op 27.05.2024, en dus 89 dagen (of bijna 3 maanden) te laat.*

*De gemeente had evenwel reeds een F-kaart afgeleverd aan verzoeker op 5 maart 2024 overeenkomstig artikel 52, §4, tweede lid KB, daar er geen enkele beslissing werd genomen binnen de termijn van zes maanden zoals bepaald in voornoemd artikel en in artikel 42, §1, eerste lid Vreemdelingenwet.*

*Doch deze F-kaart werd per schrijven dd. 29.05.2024 ingetrokken. Nochtans ging verzoeker er (terecht) van uit dat hij een verworven verblijfsrecht had gekregen.*

*Dit is een regelrechte schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, dit beginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.*

*Uw Raad oordeelde reeds in het arrest nr. 256.555 van 16 juni 2021 dat het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is geschonden wanneer het stadsbestuur eerst een F-kaart aflevert aan het familielid van een Belg na de wettelijk voorziene termijn van zes maanden en vervolgens deze kaart een half jaar later weer intrekt en een beslissing tot weigering van de aanvraag ter kennis geeft, ook al was deze beslissing tijdig genomen door de DVZ.*

*Verzoeker citeert: (Stuk 11)*

*"De Raad dient vast te stellen dat in casu de overheid op 23 juni 2020 aan verzoekster een F-kaart heeft afgegeven in plaats van de op 4 juni 2020 genomen beslissing tot weigering van verblijf ter kennis te brengen. Hoewel de brief van 4 januari 2021 terecht opmerkt dat de F-kaart slechts het instrumentum betreft en geen constitutief karakter heeft, dient er niettemin op te worden gewezen dat met die vergissing aan verzoekster een voordeel werd verleend. Naar luid van artikel 52, §4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit geeft de burgemeester of zijn gemachtigde immers, wanneer het verblijfsrecht wordt toegekend, aan de vreemdeling een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af; dit is de F-kaart die op 23 juni 2020 aan de verzoekster werd overhandigd. Aangezien de reglementering niet voorziet in de afgifte van enig ander document aan de vreemdeling wiens recht op verblijf wordt erkend, had verzoekster een gerechtvaardigde verwachting dat met de afgifte van de F-kaart haar verblijfsrecht inderdaad werd erkend. Verzoekster wijst erop dat zij, erop vertrouwend dat zij over een verblijfsrecht beschikte, inmiddels studies heeft aangevat, zich heeft ingeschreven bij een ziekenfonds, een opleiding wil volgen voor een knelpuntberoep, en samenleeft met haar moeder, vader, broer en zus, die allen verblijfsrecht hebben of Belg zijn.*
*(…)*

*Ook het motief met betrekking tot de theorie van de intrekking van administratieve rechtshandelingen kan om die reden niet worden aangenomen. Niet enkel vond de intrekking plaats nadat de termijn voor het instellen van een annulatieberoep reeds ruim was verstreken, maar daarnaast blijkt ook niet dat de afgifte van de verblijfskaart door bedrog zou zijn uitgelokt of door een zodanige regelmatigheid is aangetast dat zij als onbestaande moet worden beschouwd. Zoals hoger reeds aangehaald zijn er in de huidige zaak geen gegevens waaruit blijkt dat de verzoekster geen legitieme verwachtingen had mogen koesteren.*

*Verder merkt de Raad ook nog op dat de wetgever met het invoeren van de termijn van zes maanden in huidig artikel 42, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet de bedoeling had om ervoor te zorgen dat de betrokkene niet te lang in het ongewisse zou blijven over het antwoord op zijn aanvraag (zie: GwH 128/2010 van 4 november 2010, B7.1. en tot B.8.3.) en hierover rechtszekerheid te bieden. Indien vervolgens, na de afgifte van een F-kaart omwille van het verstrijken van de termijn, die kaart onbeperkt zou mogen worden ingetrokken, heeft dit als effect dat de rechtsonzekerheid nog vele malen groter is. In zijn arrest nr. 245.829 van 21 oktober 2019 wees de Raad van State er overigens op dat de declaratoire werking van een verblijfstitel niet betekent dat, wanneer het verblijfsrecht moet worden geacht nooit te hebben bestaan, ook*

*de erkenning of de vaststelling van dat verblijfsrecht zou moeten worden geachtnooit te hebben bestaan, zonder te zijn ingetrokken"*

*- Zie ook: RvV nr. 257 051 d.d. 22.06.2021;*

*3.*
*Voor zover verwerende partij, dan wel Uw Raad zou verwijzen naar het Unierecht en het arrest Diallo, wenst verzoeker het hierna volgende aan te halen.*

*In dit arrest Diallo veroordeelde het Hof van Justitie de ambtshalve afgifte van een verblijfskaart wanneer er geen beslissing is genomen binnen de zes maanden als een foutieve omzetting van de Burgerschapsrichtlijn.*

*Verzoeker wenst vooreerst te wijzen op de volgende rechtspraak, waaruit duidelijk blijkt dat de Belgische overheid zich niet mag beroepen op de eigen fout (i.e. de eigen foutieve omzetting).*

*In een vonnis van 29 januari 2019 oordeelde de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde (Rb. Dendermonde 29 januari 2019, rolnummer 19/25/A) het volgende/*

*"Op zich zijn de teksten van de VW en VB duidelijk: de beslissing over een aanvraag moet de Minister nemen binnen zes maanden na indiening van de aanvraag en bij gebreke deze termijn te respecteren geeft de burgermeester een verblijfskaart af.*

*Deze definiëren kennelijk een subjectief recht: zij zijn duidelijk en onvoorwaardelijk en houden een verplichting in in hoofde van de verwerende partij.*

*Dat het HOF VAN JUSTITIE geoordeeld heeft dat de Vreemdelingenwet niet conform richtlijn 2004/38 is gesteld doet er niet toe.*

*Wanneer een staat zich beroept op de foutieve omzetting van een richtlijn om aldus burgers bepaalde rechten alsnog te ontzeggen, beroep deze staat zich op de eigen fout (met voetnoot naar: "HvJ, 148/78, 5 april 1979, RATTI, jur, 1979, 1629, RO 22, geciteerd in WYATT, D, DASHWOOD, A (eds), European Community Law, 3e uitg, 1993, Londen, Sweet & Maxwell, 73-74"). Het spreekt voor zich dat zij dat niet kan, gezien de principes nemo auditur turpitudinem suam allegans (met voetnoot naar: "Vrij vertaald: niemand wordt gehoord wanneer die zich op zijn eigen slechtheid beroept") en patere iegem quam ipse fecisti (met voetnoot naar: "Vrij vertaald: de wet is duidelijk voor degene die deze zelf geschreven heeft")."*
*Een lidstaat kan zich dus NOOIT beroepen op de eigen fout om alsnog subjectieve rechten aan burgers te gaan ontzeggen.*

*Het bestuur dient immers de algemene regelen die het zelf het vastgesteld te eerbiedigen.*

*4.*
*Bovendien is het zo dat - wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de Belgische verblijfswetgeving buiten toepassing zou laten en zich zou baseren op artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest Diallo - er verticale directe werking wordt gegeven aan de Burgerschapsrichtlijn.*

*Dat is evenwel zélf in strijd met de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, zoals hieronder zal blijken.*

*De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou daarmee de voornoemde bepalingen uit de Vreemdelingenwet en het Vreemdelingenbesluit opzij schuiven en directe werking geven aan artikel 10 Burgerschapsrichtlijn in de Belgische rechtsorde zonder dat dit artikel (correct) omgezet werd in de Belgische verblijfswetgeving, waarna het vervolgens wordt tegengeworpen aan particulieren.*

*Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een EU-richtlijn, bij laattijdige of foutieve omzetten van de richtlijn door een lidstaat, uit zichzelf nooit verplichtingen opleggen aan een particulier. Bepalingen van een richtlijn kunnen dus niet rechtstreeks tegen een particulier ingeroepen worden voor of door de nationale rechter (HvJ 10 oktober 2017, Farell, C-413/15; HvJ 27 februari 2014, OSA, C-351/12; HvJ 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01 tot C-403/01; HvJ 14 juli 1994, Faccini Dori, C-91/92; HvJ 7 maart 1996, El Corte Inglés, C--192/94; HvJ 8 oktober 1987, Kolpinghuis Nijmegen, 80/86).*

*In recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt niettemin gesteld dat het Hof van Justitie, in het arrest Diallo, de ambtshalve afgifte van een verblijfskaart, wanneer er geen beslissing is genomen binnen de zes maanden, veroordeelt als een foutieve omzetting van de Burgerschapsrichtlijn.*

*In deze rechtspraak, moet er volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dus niet langer ambtshalve een F-kaart afgeleverd worden aan familie van een Unieburger wanneer Dienst Vreemdelingenzaken geen beslissing neemt of geen kennisgeving doet van die beslissing binnen 6 maanden na de aanvraag tot gezinshereniging.*

*De Raad laat hiermee de Belgische verblijfswetgeving dus buiten toepassing en baseert zich rechtstreeks op artikel 10 Burgerschapsrichtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest Diallo. Op deze manier wordt er dus verticale werking gegeven aan de Burgerschapsrichtlijn.*

*Zo stelt de Raad, in verschillende recente arresten (RvV 10 oktober 2018, arrest nr. 210.732; RvV 13 december 2018, arrest nr. 213.977; RvV 8 januari 2019, arrest nr. 214.835; RvV 24 januari 2019, arrest nr. 215.688) dat artikel 52, §4, tweede lid KB, dat voorziet in de ambtshalve afgifte van een F-kaart wanneer Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele beslissing neemt binnen de 6 maanden na de aanvraag tot gezinshereniging, niet meer toegepast kan worden.*

*Volgens de Raad is dat een gevolg van voornoemd Diallo-arrest van het Hof van Justitie (HvJ 27 juni 2018, Diallo, C-246/17).*

*In dit Diallo-arrest stelde het Hof van Justitie dat de Belgische regeling, waarbij automatisch een verblijfskaart wordt afgegeven aan een familielid van een Unieburger bij het verstrijken van de termijn van 6 maanden, haaks staat op de doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn. Een dergelijke regeling, zo wordt geoordeeld, maakt het mogelijk dat een verblijfskaart afgegeven wordt aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden.*

*Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is het artikel 52, §4, tweede lid KB vervolgens onverzoenbaar met dit Diallo-arrest en is het bijgevolg onmogelijk om dit artikel richtlijnconform uit te leggen. Bijgevolg wordt deze Belgische wetsbepaling buiten toepassing gelaten.*

*5.*
*Dergelijke zienwijze is evenwel in strijd met de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie.*
*Wanneer Uw raad bijgevolg bovengenoemd standpunt, namelijk om artikel 52, §4, tweede lid ter zijde te schuiven, opnieuw zou volgen, zou dit betekenen dat er directe werking wordt gegeven aan artikel 10 Burgerschapsrichtlijn in de Belgische rechtsorde zonder dat dit artikel (correct) omgezet werd in de Belgische verblijfswetgeving, waarna het vervolgens wordt tegengeworpen aan particulieren (i.e. neerwaartse verticale directe werking).*

*Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een EU-richtlijn, bij laattijdige of foutieve omzetting van de richtlijn door een lidstaat, uit zichzelf nooit verplichtingen opleggen aan een particulier. Bepalingen van een richtlijn kunnen dus niet rechtstreeks tegen een particulier ingeroepen worden voor of door de nationale rechter (HvJ 10 oktober 2017, Farell, C-413/15; HvJ 27 februari 2014, OSA, C-351/12; HvJ 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01 tot C-403/01; HvJ 14 juli 1994, Faccini Dori, C-91/92; HvJ 7 maart 1996, El Corte Inglés, C--192/94; HvJ 8 oktober 1987, Kolpinghuis Nijmegen, 80/86).*

*Het Hof baseert zijn rechtspraak op:*

*- Artikel 288 VWEU, hetwelk een dwingend karakter toekent aan richtlijnen, maar alleen aan 'elke lidstaat waarvoor zij bestemd is' en dus niet aan particulieren. Indien richtlijnen directe werking zouden hebben ten aanzien van particulieren, zou dit betekenen dat de Unie de bevoegdheid heeft om met onmiddellijke ingang aan particulieren verplichtingen op te leggen, wat zij alleen kan in het kader van haar bevoegdheid om verordeningen vast te stellen (HvJ 14 juli 1994, Faccini Dori, C-91/92);*
*- Het principe dat een lidstaat geen voordeel kan halen uit zijn eigen miskenning van het Unierecht. Dit is een toepassing van het bovengenoemde adagium "nemo auditur turpitudinem suam allegans" of "niemand kan gehoord worden door de rechter wanneer hij zich beroept op zijn eigen ongeoorloofde bedoelingen".*

*6.*
*In andere rechtspraak oordeelde de Raad voor Vreemdelingebetwistingen recent dat er geen sprake is van een foutieve omzetting van de Burgerschapsrichtlijn in de Belgische rechtsorde, zodat er ook geen sprake kan zijn van een verticale directe werking (RvV 27 augustus 2019, arrest nr. 225.296).*

*Er wordt daarin gesteld dat alleen artikel 42, §1 Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 10 Burgerschapsrichtlijn en dat er niet blijkt dat artikel 42, §1 Vreemdelingenwet artikel 10 Burgerschapsrichtlijn foutief heeft omgezet.*

*Artikel 52, §4, tweede lid KB, dat voorziet in de ambtshalve afgifte van een F-kaart na 6 maanden, vormt in deze rechtspraak volgens de Raad géén omzetting van de Burgerschapsrichtlijn. Volgens het Hof van Justitie*

*bepaalt artikel 10 Burgerschapsrichtlijn immers niet welke sanctie geldt bij het overschrijden van de termijn van 6 maanden. Dit wordt juist overgelaten aan de vrijheid van de lidstaten, voor zover de nationale bepalingen niet indruisen tegen het doel van het Unierecht. In het Diallo-arrest heeft het Hof van Justitie evenwel vastgesteld dat de Belgische wetgeving wel indruist tegen de doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn. Bijgevolg is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij het standpunt gebleven om artikel 52, §4, tweede lid KB buiten beschouwing te laten wegens strijdigheid met het Unierecht.*

*Door te stellen dat artikel 52, §4, tweede lid KB géén (foutieve) omzetting zou vormen van artikel 10 Burgerschapsrichtlijn geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenwel een zeer enge invulling aan de begrippen 'omzetting' en 'foutieve omzetting'.*

*Artikel 52, §4, tweede lid KB was, samen met artikel 42, §1 Vreemdelingenwet, door de Belgische overheid immers wél degelijk bedoeld als omzetting van artikel 10 Burgerschapsrichtlijn (zie ook RvV 17 januari 2020, arrest nr. 231.395).*

*Zoals hierboven reeds geciteerd, luidt artikel 42, §1 Vreemdelingenwet als volgt:*

*"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag zoals bepaald in §4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijn. […]"*

*Het KB moest dus de voorwaarden bepalen voor de erkenning van het verblijfsrecht van het familielid van een Unieburger, in overeenstemming met de Burgerschapsrichtlijn.*

*In dit KB, meer bepaald in artikel 52, §4, tweede lid wordt vervolgens bepaald:*

*"Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af."*

*Deze regeling moest er dus voor zorgen dat de maximale termijn voor erkenning van het verblijfsrecht van het familielid van een Unieburger, opgelegd door artikel 10 Burgerschapsrichtlijn en artikel 42 Vreemdelingenwet, gerespecteerd zou worden en gaf er dus mee uitvoering aan.*

*Vervolgens wordt in het Diallo-arrest geoordeeld door het Hof van Justitie dat de Belgische regeling van de ambtshalve afgifte van verblijfskaarten na 6 maanden in strijd is met artikel 10 Burgerschapsrichtlijn. Artikel 52, §4, tweede lid KB vormt aldus een foutieve omzetting van dat artikel.*

*Zelfs indien zou worden aangenomen dat artikel 52, §4, tweede lid KB géén (foutieve) omzetting zou zijn van artikel 10 Burgerschapsrichtlijn, is dit eigenlijk niet van belang.*

*Volgens rechtspraak van het Hof van Justitie moet het volledige interne recht immers richtlijnconform geïnterpreteerd worden, dus ook het interne recht dat niet specifiek bedoeld is als omzetting van het Unierecht. Het principe van de richtlijnconforme interpretatie is echter niet absoluut. Richtlijnconforme interpretatie kan er immers nooit toe leiden dat aan een particulier verplichtingen tegengeworpen worden die voortkomen uit een niet of foutieve omzetting van een richtlijn. Naar analogie kan worden aangenomen dat aan een particulier geen rechten ontzegd kunnen worden wanneer die voortkomen uit een niet of foutieve omzetting van een richtlijn, of wanneer die rechten, meer algemeen, niet richtlijnconform zijn.*

*Dit is het geval voor artikel 52, §4, tweede lid KB, dat voorziet in het recht op een ambtshalve afgifte van een F-kaart wanneer Dienst Vreemdelingenzaken geen beslissing neemt en hiervan kennis geeft binnen de 6 maanden na de aanvraag.*

*In casu had verwerende partij de beslissing aldus moeten nemen ten laatste op 29.02.2024, en dus binnen de zes maanden, bij gebreke waaraan de verblijfsaanvraag diende te worden goedgekeurd.*

*7.*
*In rechtspraak van uw Raad werd er trouwens al meermaals geoordeeld dat het arrest Diallo– dat een richtlijnconforme interpretatie betreft – louter van toepassing is op familieleden van burgers van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn en niet op familieleden van statische Belgen!*

*In het arrest van 16 juni 2021 stelt de Raad dat de beginselen uiteengezet in het arrest Diallo van het Hof van Justitie (HvJ) van 27 juni 2018 (C-246/17) niet relevant zijn voor deze zaak aangezien er in casu geen aanknoping is met het Unierecht, zo wordt er gesteld: (Stuk 11)*

*"Volledigheidshalve, de verwerende partij kan zich in het kader van het voorliggende geschil niet beroepen op de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Diallo (HvJ 27 juni 2018, C-246/17). Het wordt niet betwist dat de verzoekster gezinshereniging heeft aangevraagd in functie van haar Belgische moeder, die geen gebruik heeft gemaakt van haar recht van vrij verkeer. Bij gebrek aan aanknoping met de bepalingen van het Unierecht, is artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn en de uitlegging hiervan in het arrest Diallo van het Hof van Justitie in de voorliggende zaak niet van toepassing (cf. RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533)."*

*Verzoeker verwijst daarvoor naar het arrest van Uw Raad nr. 246 631 dd. 22 december 2020 en citeert het volgende:*

*"Artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit vormen de omzetting van artikel 10, eerste lid, van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), dat luidt als volgt:*
*"Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, „verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven."*

*[…]*

*De Belgische wetgever heeft in artikel 52, § 4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit wel een vervaltermijn voorzien, doch enkel in de situatie dat "geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet", zoals in casu. De Belgische wetgever heeft er hierbij aldus expliciet voor geopteerd om de vervaltermijn, bij overschrijding waarvan de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dient te worden afgegeven, enkel te laten spelen indien binnen een termijn van zes maanden geen enkele beslissing werd genomen, wat in casu het geval is.*

*De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst louter volledigheidshalve op dat het Hof van Justitie geoordeeld heeft dat de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en de Burgerschapsrichtlijn niet van toepassing zijn op staatsburgers van derde landen die om een verblijfsrecht verzoeken om zich te voegen bij hun familieleden die burgers van de Unie zijn, die nimmer gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer en steeds hebben verbleven in de lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezitten (HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci t. Bundesministerium für Inneres). Het staat niet ter discussie dat verzoeker een aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten te worden indiende in functie van zijn Belgische vader. Er blijkt niet uit het administratief dossier dat deze heeft gebruik gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. De vader van verzoeker moet dus als een statische Unieburger worden beschouwd (zie tevens supra).*

*Bijgevolg hoeft er niet verwezen te worden naar het Unierecht, bij gebreke aan een "intracommunautair aspect". Enkel wanneer een door de Belgische wetgever voorziene regeling tot gevolg zou hebben dat de burger van de Unie, in casu de Belgische referentiepersoon van verzoeker, "het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten of de uitoefening wordt belemmerd van haar recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten", dient het Unierecht, in een puur nationale context, toch te primeren (HvJ van 5 mei 2011, C434/09 McCarthy t. Secretary of State for the Home Department).*

*Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling is aan de orde, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht.*

*Bij gebrek aan aanknoping met de bepalingen van het Unierecht kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar de interpretatie van de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie (RvS 6 november 2019, nr. 245.995).*

*Derhalve diende op grond van artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht van de verzoeker te worden erkend, wat niet is gebeurd.*

*(…)*

*Waar de verwerende partij verwijst naar het Diallo-arrest van het Hof van Justitie en stelt dat het Europees recht – zoals verduidelijkt in het arrest DIALLO – immers niet toelaat dat de overschrijding van een beslissingstermijn ertoe zou leiden dat automatisch een verblijfskaart wordt toegekend – en dit nog los van de vaststelling dat de verzoekende partij de gezinshereniging heeft aangevraagd in functie van een statische Belg, kan deze redenering niet gevolgd worden. De verwerende partij vervolgt dat het betoog van de verzoekende partij tegenstrijdig is omdat een uniforme, Europeesrechtelijke interpretatie van artikel 42 van de Vreemdelingenwet inhoudt dat de overschrijding van de daarin gestelde termijn niet kan leiden tot de automatische afgifte van een verblijfskaart.*

*De door de verzoeker ingediende aanvraag, die tot de bestreden beslissing heeft geleid, is gesteund op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde "statische" Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die "Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen" en dat "de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie" (Parl. St. Kamer, nr. 53/0443-14, 150). Voor het overige verwijst de Raad naar wat hierboven al werd uiteengezet."*

*In casu heeft betrokkene een aanvraag ingediend o.b.v. statische Belg, zodat het arrest Diallo in casu niet van toepassing is.*

*Het middel is aldus gegrond."*

2.2 Verzoeker betoogt in essentie dat – aangezien de bestreden beslissing genomen werd meer dan zes maanden na de indiening van de aanvraag – hem een F-kaart had moeten afgeleverd worden. Hij kan in dit betoog evenwel niet worden gevolgd.

De Raad merkt op dat in artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zelf niet is vastgelegd dat de overschrijding van de erin vermelde termijn van zes maanden aanleiding dient te geven tot de verplichte toekenning van enige verblijfstitel aan een vreemdeling. Een recht op verblijf kan bovendien slechts worden erkend indien effectief werd vastgesteld dat het bestaat, hetgeen in casu evenwel niet het geval is. Het standpunt van verzoeker dat de overschrijding van de in artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn aanleiding dient te geven tot de erkenning van een recht op verblijf vindt geen steun in de bewoordingen van dit wetsartikel en is ook niet in overeenstemming te brengen met de andere wetsbepalingen waaruit blijkt dat een recht op verblijf maar kan worden erkend indien werd vastgesteld dat aan de hiertoe gestelde voorwaarden is voldaan en er geen beletselen zijn om dit verblijfsrecht te erkennen.

Tot een schending van artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan derhalve niet worden besloten.

In artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit is wel bepaald dat indien verweerder geen enkele beslissing heeft genomen binnen de in artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie moet worden beschouwd als ingewilligd. In de Vreemdelingenwet kan evenwel niet worden gelezen dat de wetgever de Koning uitdrukkelijk heeft gemachtigd om regels te voorzien die inhouden dat in bepaalde gevallen een recht op verblijf kan worden erkend indien niet aan de voorwaarden hiertoe is voldaan of indien er hiertoe beletselen bestaan. In een koninklijk besluit kan dan ook niet worden bepaald dat een recht op verblijf, na het verstrijken van een termijn, steeds automatisch dient te worden erkend terwijl de wetgever heeft vastgelegd dat dit recht slechts kan worden erkend indien aan strikte voorwaarden is voldaan en indien er geen wettelijke beletselen inzake de erkenning van enig verblijfsrecht zijn. Ook uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit op dit punt geen rechtsgrond vindt in artikel 42 van de Vreemdelingenwet (RvS 15 december 2022, nr. 255.275; RvS 9 maart 2023, nr. 15.275 (c); RvS 2 juni 2023, nr. 15.416 (c); RVS 26 oktober 2023, nr. 257.760; RVS 11 september 2023 nr. 257.271).

Zo stelt de Raad van State:

*"Artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet stelt dus als algemene regel dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de zes maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt.*
*Deze bepaling voorziet echter niet welke de gevolgen zijn indien de voormelde termijn van 6 maanden wordt overschreden, noch geeft ze de Koning de bevoegdheid om de gevolgen van een overschrijding van die termijn te bepalen. Artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit vindt wat dat betreft geen rechtsgrond in artikel 42 van de vreemdelingenwet*
*4. Gelet op het voorgaande, faalt verzoekers kritiek naar recht als zou uit artikel 42 van de vreemdelingenwet en/of artikel 54, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet een verplichting volgen voor de verwerende partij om een verblijfskaart af te geven na het verstrijken van de termijn zes maanden na het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging, voor zover binnen die termijn geen beslissing is genomen. Dat in het bestreden arrest ook wordt verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 27 juni 2018 in de zaak C-246/17 terwijl het te dezen gaat om een zuiver interne situatie, doet geen afbreuk aan het voorgaande."* (RvS, nr.15.275 (c) van 9 maart 2023)

alsook:

*"Uit het bestreden arrest blijkt, hetgeen niet wordt betwist, dat verzoeker gezinshereniging heeft gevraagd in functie van zijn Belgische dochter die geen gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer zodat "de onderhavige zaak een zuiver interne situatie betreft". De verwerende partij heeft die aanvraag verworpen met een beslissing van 7 november 2022 (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).*
*2. Artikel 42, § 1, van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: vreemdelingenwet) luidt:*
*"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier."*
*Artikel 52, § 4, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: vreemdelingenbesluit) bepaalt:*
*"Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een 'verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie' overeenkomstig het model van bijlage 9 af."*
*Artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet stelt dus als algemene regel dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de zes maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt.*
*Deze bepaling voorziet echter niet welke de gevolgen zijn indien de voormelde termijn van 6 maanden wordt overschreden, noch geeft ze de Koning de bevoegdheid om de gevolgen van een overschrijding van die termijn te bepalen. Artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit vindt wat dat betreft geen rechtsgrond in artikel 42 van de vreemdelingenwet*
*3. Gelet op het voorgaande, faalt verzoekers kritiek naar recht als zou uit artikel 42 van de vreemdelingenwet en/of artikel 54, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet een verplichting volgen voor de verwerende partij om een verblijfskaart af te geven na het verstrijken van de termijn van zes maanden na het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging, voor zover binnen die termijn geen beslissing is genomen."* (RvS, nr. 15.416 (c) van 2 juni 2023).

Aangezien artikel 159 van de Grondwet bepaalt dat de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen, houden de voorgaande vaststellingen in dat de Raad geen toepassing kan maken van artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit. Een reglementaire bepaling waarvan de onwettigheid wordt vastgesteld moet door de Raad immers buiten toepassing worden gelaten (RvS 20 december 2017, nr. 240.240).

Verzoeker kan derhalve niet dienstig verwijzen naar artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit ter staving van zijn standpunt dat een recht op verblijf diende te worden erkend omdat niet binnen een termijn van zes maanden een beslissing werd genomen in antwoord op zijn verblijfsaanvraag.

De Raad van State heeft dit in zijn arrest nr. 259.251 van 26 maart 2024 nogmaals bevestigd: "*Artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de 6 maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt.*

*Deze bepaling voorziet echter niet welke de gevolgen zijn indien de voormelde termijn van 6 maanden wordt overschreden, noch geeft ze de Koning de bevoegdheid om de gevolgen van een overschrijding van die termijn te bepalen. Artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit vindt derhalve geen rechtsgrond in artikel 42 van de vreemdelingenwet en kan derhalve niet zonder schending van die laatste bepaling worden toegepast*."

Gezien de voorgaande vaststellingen kan ook niet worden besloten dat verweerder enig beginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden. De beginselen van behoorlijk bestuur kunnen immers niet worden ingeroepen om uitdrukkelijke wetsbepalingen aan de kant te schuiven.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In zijn synthesememorie voert verzoeker in een tweede middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis; 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

*"1.*
*De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.*

*Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:*

*"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.*

*Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."*

*Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:*

*"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. […]"*

*Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.*

*Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:*

*1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
*2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
*3) De motivering afdoende dient te zijn.*

*De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.*

*Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.*

*Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).*
*2.*

*Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).*

*Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).*

*3.*
*Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.*

*4.*
*In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.*

*Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).*

*Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).*

*De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk genomen.*

*5.*
*In casu diende verzoeker op 31.08.2023 bij verweerder een aanvraag in tot gezinshereniging in functie van zijn Belgische wettelijke geregistreerde partner.*

*De aanvraag gebeurde bijgevolg op grond van artikel 40ter Vreemdelingenwet, in functie van zijn Belgische wettelijke geregistreerde partner, de referentiepersoon.*

*Verzoeker werd vervolgens door verweerder in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, hij werd ingeschreven in het rijksregister op zijn adres te Antwerpen en verkreeg een oranje kaart. Er volgde geen beslissing binnen de 6 maanden (zie supra) waardoor verzoeker in het bezit werd gesteld van een elektronische verblijfskaart type F op 05.03.2024.*

*De aanvraag tot gezinshereniging werd geweigerd middels beslissing dd. 27.05.2024 en er volgde eveneens een schrijven met betrekking tot de intrekking van de elektronische verblijfskaart F.*

*De aanvraag door verzoeker werd door verwerende partij plots bijna 3 maanden later geweigerd op 27.05.2024, daar verwerende partij meent dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

*Eén en ander klopt evenwel niet…*

*Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet luidt als volgt:*

*"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :*
*1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;*

*2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.*
*De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :*
*1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.*
*Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.*
*2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.*
*3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt."*

*Verzoeker is, zoals hierboven gesteld, wettelijke geregistreerde partner van mevrouw F. C. Deze referentiepersoon heeft de Belgische nationaliteit (RR: (…)).*

*De Belgische referentiepersoon in casu dient dus inderdaad aan te tonen dat zij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, hetgeen in casu wel degelijk werd aangetoond. Dit is één van de vereisten van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en het enige waar verwerende partij zich op baseert/fixeert in haar bestreden beslissing. Verwerende partij eindigt haar bestreden beslissing dan ook als volgt:*

*"Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."*

*Echter dit strookt niet met de waarheid. De inkomsten zijn absoluut meer dan voldoende en verwerende partij verliest een en ander uit het oog. De inkomsten van de referentiepersoon zijn enerzijds meer dan voldoende en anderzijds heeft zij ook geen schulden meer (haar hypotheek is bijvoorbeeld afbetaald en haar vaste kosten zijn verwaarloosbaar (Stuk 9)).*

*Verwerende partij maakt zich er gemakkelijk vanaf en meent dat alle vormen van inkomsten die de referentiepersoon ontvangt allen niet in aanmerking kunnen genomen worden.*

*De vraag kan gesteld worden of verwerende partij wel alle stukken heeft bekeken in het kader van de zorgvuldigheidsplicht?*

*Om te beginnen zijn de bestaansmiddelen hoger dan 120% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste'. De referentiepersoon zit zelfs ruimschoots boven dit bedrag, zij ontvangt namelijk haar maandelijkse werkloosheidsuitkering met daar bovenop elke maand nog 1.017,77 EUR als alimentatie, ontvangt zij huurgelden en haar kinderen werken interim bij. De referentiepersoon zit aldus gemakkelijk boven 3.000,00 EUR netto elke maand en heeft geen woonkost aangezien haar hypotheek is afbetaald. Haar maandelijkse vaste kosten worden bijgebracht onder stuk 9 en zijn verwaarloosbaar in vergelijking met de inkomsten. (Stuk 9)*

*Stabiele en regelmatige inkomsten boven 120% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste' zijn voldoende. Het Grondwettelijk Hof oordeelde zelfs dat zodra het inkomen gelijk is aan of hoger is dan het wettelijke referentiebedrag, DVZ geen verder onderzoek mag doen naar de hoogte van het bedrag van de bestaansmiddelen (Grondwettelijk Hof 26 september 2013, nr. 121/2013).*

*Echter meent verwerende partij dat ze de stukken niet in aanmerking kan nemen. Verzoeker kan het hier niet mee eens zijn en overloopt de relevante stukken die hij bijbracht:*

*- De bewijzen van werkloosheidsuitkering in combinatie met de sollicitatiebewijzen, attesten van de opleiding Nederlandse taal (Stukken 3 + 6)*

*Verwerende partij meent dat dit bij huidige aanvraag niet in aanmerking wordt genomen omdat dezelfde stukken worden voorgelegd ter staving van het op zoek zijn naar werk. Verwerende partij maakt zich er dan weer gemakkelijk vanaf door te stellen dat deze toen inhoudelijk werden weerlegd en neemt niet de moeite om de bewijzen van naderbij te bekijken en te bestuderen. Nochtans blijkt hier duidelijk uit dat de referentiepersoon wel degelijk al jaren op zoek is naar werk en dit wordt trouwens bevestigd door de trajectbegeleider dewelke stelde dat het inderdaad even had stilgelegen door ziekte van de vorige trajectbegeleider. Deze trajectbegeleider mailde in niet mis te verstane bewoordingen naar de vorige raadsman van verzoeker:*

*"Het is mij zeer duidelijk dat F. het zoeken naar werk ernstig neemt en er ook van overtuigd is dat dit haar zal lukken." (Stuk 6)*

*Daarenboven stelt artikel 40ter Vreemdelingenwet dat de werkloosheidsuitkering in aanmerking komt indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Dit is in casu aangetoond, reden waarom verwerende partij de werkloosheidsuitkeringen in aanmerking dient te nemen.*

*- De bewijzen van de betalingen van alimentatiegelden voor de kinderen (Stuk 4)*

*De referentiepersoon krijgt maandelijks een bedrag van meer dan 1.000,00 EUR van haar ex-partner, de vader van haar kinderen. Dit is natuurlijk een aanzienlijk bedrag dat de maandelijkse inkomsten van de referentiepersoon verhoogt. Nergens in de wet staat gestipuleerd dat er met dit bedrag geen rekening zou mogen gehouden worden. Verwerende partij stelt hiermede bezwaarlijk rekening kan worden gehouden als gelden die aangewend kunnen worden om mee in het levensonderhoud van verzoeker te voorzien. Echter creëert verwerende partij hier een eigen extra voorwaarde aan de wet. De wet stelt dat de bestaansmiddelen van de refertentiepersoon voldoende dienen te zijn, hetgeen in casu het geval is. Er staat daarentegen nergens te lezen dat alimentatiegelden voor kinderen niet mee kunnen worden bijgeteld bij de inkomsten van de referentiepersoon.*

*- De bewijzen van de betalingen van de interimarbeid/studentenarbeid van de kinderen (Stuk 5)*

*Verwerende partij stelt dat de inkomsten van de dochters van de referent niet in overweging kunnen genomen worden omdat studentenarbeid per definitie tijdelijk van aard is. Echter dit is tijdelijk in de zin dat er een beperking van de gewerkte uren hiervoor bestaat, doch dit neemt niet weg dat het gezinsinkomen weer stijgt. Dat het Hof van Beroep stelt dat deze inkomsten niet kunnen meegeteld worde bij de inkomsten van mevrouw heeft te maken met het berekenen van de onderhoudsbijdrage en is een totale andere toetsing die dient gemaakt te worden. Dit is ter bescherming van de kinderen dat de inkomsten uit studentenarbeid niet mee in rekening gebracht worden opdat de andere ander zich niet van zijn onderhoudsverplichting tracht te ontdoen. Doch als de kinderen werken verhoogt dit in casu wel het inkomen van de referentiepersoon en dient daarmee in casu rekening gehouden te worden. De wet sluit dit ook nergens uit.*

*- Eindarrest van het Hof van Beroep te Brussel dd. 22.11.2022 waaruit blijkt dat de referentiepersoon huurinkomsten verwerft uit eigendommen in Turkije (Stuk 4)*

*Verwerende partij tracht dit arrest te negeren door te stellen dat er geen bijkomende bewijzen worden aangeleverd of de referentiepersoon de eigendommen nog in haar bezit heeft. Doch als mevrouw deze al zou verkocht hebben, quod non, dan zijn haar inkomsten alleen nog maar gestegen. Doch de referentiepersoon is nog steeds in het bezit van deze eigendommen en verhuurt deze nog steeds. Hiermede dient eveneens rekening gehouden te worden.*

*Indien sommige inkomsten niet in aanmerking konden komen diende er nog steeds een individuele behoefteanalyse gemaakte te worden, hetgeen verwerende partij ook aan haar laars lapte en trachtte aan te ontsnappen door simpelweg alle inkomsten van de referentiepersoon niet in aanmerking te nemen…*

*Uit de voorgelegde stukken blijkt dus zeer duidelijk dat de referentiepersoon haar bestaansmiddelen stabiel en regelmatig zijn (bv werkloosheidsuitkering, huurgelden, alimentatie) en boven 120% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste' zit. Dat verwerende partij deze inkomsten allen niet in aanmerking neemt is onjuist en zeer onzorgvuldig.*

*Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting en zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411, RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735.) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle*

*gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4)*

*Het middel is gegrond."*

2.4 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De bestreden beslissing is zowel in feite als in rechte gemotiveerd. Verweerder motiveert, met toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in functie van zijn Belgische wettelijke partner en hij in dat geval moet aantonen dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Verweerder bespreekt de stukken die ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden voorgelegd en concludeert dat geen van de bestaansmiddelen in overweging kunnen worden genomen. Bijgevolg is niet voldaan aan de vereiste van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon waardoor het verblijfsrecht van meer dan drie maanden aan verzoeker wordt geweigerd.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).
De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen wordt in casu onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

*"§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :*

*1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;*

*2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.*

*De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :*

*1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.*

*Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen."*

Artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing het volgende:

*"§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :*

*1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;*

*2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.*

*De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :*

*a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.*

*Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :*

*- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*

*- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*

*- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;*

*b) met elkaar komen samenleven;*

*c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam;*

*d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;*

*e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.*

*f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek."*

Verzoeker diende op 31 augustus 2023 een gezinsherenigingsaanvraag in, in functie van zijn Belgische wettelijk samenwonende partner. Overeenkomstig artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet moet in dat geval bewezen zijn dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

In zijn arrest van 2 april 2026 nr. 38/2026 heeft het Grondwettelijk Hof verder verduidelijkt wat onder de bestaansmiddelen waarover de Belg moet 'beschikken' dient te worden verstaan:

*"Er kan niet worden ingezien op welke wijze de bestaansmiddelen van de familieleden van Belgen, van wie velen, zoals de Ministerraad doet gelden, zich reeds in België bevinden, in dergelijke mate minder stabiel zouden zijn dan de bestaansmiddelen van familieleden van derdelanders, die zich vaak nog in het buitenland*

*bevinden, dat zij nooit in overweging mogen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen en de behoeften op grond van de in het geding zijnde bepalingen.*
*B.16. Gelet op het voorgaande, zijn de artikelen 40ter, § 2, tweede lid, 1°, en 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn wettelijk geregistreerde partner een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn, niet bestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.*
*B.17. Uit de in B.6.3 vermelde interpretatie van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 op grond van de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de formulering van de inkomstenvereiste, volgens welke de gezinshereniger moet « beschikken » over voldoende stabiele en toereikende bestaansmiddelen, niet verhindert dat bij de beoordeling van die bestaansmiddelen rekening wordt gehouden met de stabiele bestaansmiddelen van de familieleden die zich bij de gezinshereniger voegen. Een andere interpretatie van de in het geding zijnde bepalingen is bijgevolg mogelijk.*
*In die andere interpretatie dienen de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger, die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn wettelijk geregistreerde partner een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, niet uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger te zijn.*
*Aldus geïnterpreteerd, leiden de artikelen 40ter, § 2, tweede lid, 1°, en 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 niet tot het in het geding zijnde verschil in behandeling en zijn ze bestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.*

*Om die redenen,*

*het Hof*

*zegt voor recht :*

*- De artikelen 40ter, § 2, tweede lid, 1°, en 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 « betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen », zoals van toepassing op de voor het verwijzende rechtscollege hangende zaken, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn partner een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn, schenden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.*
*- Dezelfde bepalingen, in die zin geïnterpreteerd dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn partner een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, niet uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn, schenden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van de Europees Verdrag voor de rechten van de mens, niet."*

Uit bovenstaand arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de interpretatie van (oud) artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger dient te beschikken opdat zijn wettelijke partner een verblijfsrecht zou kunnen krijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger dienen te zijn, onverenigbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Bijgevolg oordeelt het grondwettelijk Hof dat de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger dient te beschikken, niet uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn.

In casu heeft verzoeker ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon de volgende bewijzen voorgelegd:

"*- Bewijzen van werkloosheidsuitkering, uitbetaald door HVW op naam van referentiepersoon*
*- KBC-uittreksel waaruit betalingen van alimentatiegeld voor de kinderen blijkt op rekening voor mevrouw*
*- KBC-uittreksel op naam van referent met stortingen voortkomend uit interimtewerkstelling van C. S. en P. (Kinderen van referentiepersoon)*
*- Allerhande (sollicitatie)bewijzen van referentiepersoon + verslag trajectbegeleider: deze stukken werden bij de vorige aanvraag ook reeds voorgelegd.*
*- Eindarrest van het Hof van Beroep te Brussel dd. 22.11.2022 waaruit blijkt dat referentiepersoon ten tijde van het lopende proces huurinkomsten genoot van eigendommen in Turkije. Daarvan wordt opnieuw geen bewijs aangeleverd, waardoor het niet duidelijk is of het nog steeds zo is dat zij eigendommen heeft in Turkije en dat zij daaruit huurinkomsten verwerft."*

Wat betreft de werkloosheidsuitkering die de referentiepersoon ontvangt, oordeelt verweerder als volgt:

"*Dan wat betreft de werkloosheidsuitkering van de referent. Ook deze worden bij huidige aanvraag niet in aanmerking genomen. Referentiepersoon legde exact dezelfde stukken voor ter staving van het op zoek zijn naar werk als bij de vorige aanvraag van 16.09.2022 van betrokkene. Deze werden toen inhoudelijk uitgebreid weerlegd. Heden, anderhalf jaar later, kan niet blijken dat mevrouw nog naar werk zou hebben gezocht noch dat zij tegemoet zou zijn gekomen aan de bezwaren uit de voorgaande beslissing. Er liggen géén bewijzen van daadwerkelijk op zoek gaan naar werk van 2023 voor, waardoor het opnieuw redelijk te stellen is dat mevrouw niet effectief op zoek gaat naar werk. De oudere documenten konden in het verleden reeds niet getuigen van voldoende op zoek te gaan naar werk, laat staan dat ze anderhalf jaar later daar wel van zouden kunnen getuigen.*
*Uit het geheel van de voorgelegde stukken kan niet besloten worden dat referentiepersoon daadwerkelijk actief op zoek is naar werk.*
*Mevrouw verblijft sinds 1995 in België en is sinds 2002 Belg geworden. Uit het dossier blijkt dat zij sinds 2008 werkloos is en een werkloosheidsuitkering krijgt. Ook uit nazicht van de RSZ-databank blijkt dat zij effectief sinds aanvang van de werkloosheid sinds 25.06.2007 niet één dag meer heeft gewerkt. Referentiepersoon legt weliswaar allerhande (sollicitatie)bewijzen voor, deze allen reeds dermate oud dat zij, zoals reeds gesteld, bezwaarlijk kunnen getuigen van het actueel zoeken naar werk. Bovendien dient andermaal opgemerkt te worden dat mevrouw reeds sinds 2008 werkloos blijkt te zijn. Uit het dossier blijkt dat mevrouw dient te werken aan haar flexibiliteit, zo kan zij haar jobdoelwit verbreden. Uit het dossier blijkt dat mevrouw klaarblijkelijk als zij solliciteert, dat doet voor functies waarvoor zij niet eens in aanmerking komt, noch kan blijken dat zij ooit ook op minder complexe jobs zou hebben gesolliciteerd. Het is redelijk te stellen dat, indien zij zich wat flexibeler zou opstellen, mevrouw toch op zijn minst sinds 2008 al één of meerdere werkervaringen zou kunnen hebben opgedaan, al was het maar om haar Nederlands in een werkomgeving bij te schaven en zo op termijn een job te vinden die meer aansluit bij mevrouw haar opleidingsniveau/diploma.*
*Verder werd ook een eindarrest van het Hof van Beroep te Brussel dd. 22.11.2022 voorgelegd. Ook het Hof merkte toen reeds op dat gelet op mevrouw haar diploma, en de krapte op de arbeidsmarkt, en gelet op het gegeven dat mevrouw sedert 25 juni 2018 het certificaat Nederlands tweede taal heeft bekomen, zij toch pas op 24 maart 2022 bij een "bemiddelaar intensieve begeleiding voor het vinden van werk is terechtgekomen. Het Hof is van oordeel dat mevrouw al eerder een werkbetrekking had kunnen vinden. Verder is het Hof van oordeel dat er geen enkele reden is waarom mevrouw, die op moment van het vonnis 55 jaar was maar op het ogenblik van het ontstaan van de feitelijke scheiding in 2015 met de vader van haar kinderen, 49 jaar was, niet aan het werk zou gaan. "Ook vandaag is de arbeidsmarkt dermate positief, dat de leeftijd van mevrouw geen bezwaar is tegen het vinden van een job.", zo ging het Hof verder. Zelfs indien door de ziekte van haar vorige begeleider enige tijd is verlopen dan nog vond de intensieve begeleiding pas plaats meer dan drie jaar na het bekomen van haar attest Nederlandse taal. DVZ sluit zich aan bij het Hof van Beroep dat mevrouw globaal gezien helemaal geen overtuigende en tegensprekelijke stukken bij heeft gebracht omtrent haar werkelijke inspanningen om werk te vinden, en dit over een ruime periode. Dit alles werd reeds in een vorige beslissing aangehaald, mevrouw heeft klaarblijkelijk niets ondernomen om aan deze bezwaren tegemoet te komen."*

Krachtens (oud) artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet wordt de werkloosheidsuitkering slechts als bestaansmiddel in aanmerking genomen indien "*de Belg bewijst dat zij actief werk zoekt*". Verweerder stelt dat in casu niet het geval is. In eerste instantie merkt verweerder op dat verzoeker opnieuw dezelfde stukken voorlegt ter staving van het actief werk zoeken door de referentiepersoon als diegenen die hij bij zijn vorige gezinsherenigingsaanvraag heeft ingediend. In die beslissing werd reeds aangegeven waarom deze stukken niet kunnen worden aanvaard. Op heden blijkt niet dat de referentiepersoon nog verder naar werk zou hebben gezocht of dat zij tegemoet zou zijn gekomen aan de bezwaren die werden geuit in de vorige weigeringsbeslissing. Verweerder concludeert dat er geen bewijzen voorliggen die betrekking hebben op de periode na 2023. De oudere documenten uit het verleden kunnen niet aantonen dat de referentiepersoon op heden actief naar werk zoekt. Verweerder motiveert ook zeer concreet dat de referentiepersoon sinds 25 juni 2007 werkloos is en een werkloosheidsuitkering krijgt. Sindsdien heeft de referentiepersoon geen enkele dag meer gewerkt. De voorgelegde sollicitatiebewijzen zijn dermate oud dat zij niet aantonen dat de referentiepersoon op heden nog actief naar werk zoekt. Daarnaast solliciteerde de referentiepersoon volgens verweerder vooral voor functies waarvoor zij sowieso niet in aanmerking komt en kan er niet blijken dat ze ooit voor minder complexe jobs zou hebben gesolliciteerd. Verweerder acht het redelijk te stellen dat indien de referentiepersoon zich flexibeler zou opstellen, zij sinds 2008 toch minstens één of meerdere werkervaringen zou kunnen hebben opgedaan. Er wordt ook verwezen naar het arrest van het Hof van Beroep van 22 november 2022 waarin wordt gesteld dat betrokkene slechts op 24 maart 2022 voor het eerst beroep heeft gedaan op een bemiddelaar voor het vinden van een tewerkstelling. Het Hof is van oordeel dat zij al eerder een werkbetrekking had kunnen vinden aangezien er geen enkele reden is waarom ze niet aan het werk zou kunnen gaan. Verweerder sluit zich aan bij het oordeel van het Hof van

Beroep dat de referentiepersoon globaal gezien helemaal geen overtuigende en tegensprekelijke stukken heeft bijgebracht omtrent haar werkelijke inspanningen om een job te vinden.

De Raad acht deze uitgebreide en gedetailleerde motieven niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig. Het algemeen betoog van verzoeker doet geen afbreuk aan de pertinentie van deze motieven. Verzoeker komt niet verder dan te stellen dat de referentiepersoon "*wel degelijk al jaren op zoek is naar werk*" en dit wordt bevestigd door haar trajectbegeleider. Met de loutere verwijzing naar een e-mailbericht van de bemiddelaar van de VDAB van 24 maart 2022 waarin wordt vermeld dat de referentiepersoon het zoeken naar werk ernstig neemt en er zelf van overtuigd is dat dit haar zal lukken, worden de motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht. Immers blijft de vaststelling overeind dat er geen enkel bewijs wordt bijgebracht waaruit blijkt dat de referentiepersoon sinds 2023 nog actief naar werk heeft gezocht. Een e-mailbericht van de bemiddelaar van 24 maart 2022 doet hieraan geen afbreuk. Verweerder heeft op goede gronden en op basis van de informatie voorhanden in het administratief dossier terecht geoordeeld dat niet blijkt dat de referentiepersoon op heden actief op zoek is naar werk. De referentiepersoon heeft sinds 25 juni 2007 niet meer gewerkt, hetgeen niet wordt betwist. Verweerder kan worden bijgetreden waar hij motiveert dat er redelijkerwijs kan worden verwacht dat de referentiepersoon – aangezien ze ook over een certificaat Nederlands tweede taal beschikt – gedurende al die jaren toch minstens één tewerkstelling had kunnen bekomen indien zij daadwerkelijk actief op zoek zou zijn geweest naar een job. Aangezien niet is bewezen dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk, kan de werkloosheidsuitkering die zij ontvangt niet worden aangenomen als een stabiel, regelmatig en toereikend bestaansmiddel in de zin van (oud) artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Wat de inkomsten uit studentenarbeid van de dochters van de referentiepersoon betreft, motiveert verweerder als volgt:

"*Eerst en vooral wat betreft de inkomsten die werden voorgelegd van de dochters van de referent. Deze kunnen niet in overweging worden genomen, het is immers de Belgische referentiepersoon zelf die moet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorzien in het levensonderhoud van zichzelf en haar gezinsleden (Grondwettelijk Hof , arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019). Bovendien heeft ook het Hof van beroep reeds gesteld dat het inkomen van S. niet kan meegeteld worden bij de gezinsinkomsten van mevrouw, gelet deze niet dienst zijn voor noodzakelijke uitgaven. Studentenarbeid is daarenboven per definitie tijdelijk van aard gelet op het beperkte aantal werkuren per kalenderjaar, en kan zodoende niet worden beschouwd als een stabiele en regelmatige bron van inkomsten, daarenboven blijkt de tewerkstelling van S. reeds beëindigd sinds 22.11.2022.*"

Verzoeker is het oneens met deze beoordeling. Hij argumenteert dat studentenarbeid inderdaad tijdelijk is van aard omdat er een beperking wordt opgelegd aan het aantal te werken uren. Dit neemt volgens verzoeker echter niet weg dat het gezinsinkomen daarna weer kan stijgen. De beoordeling die het Hof van Beroep heeft gemaakt heeft daarnaast betrekking op het berekenen van de onderhoudsbijdrage en betreft een totaal andere toetsing dan degene die moet worden gemaakt in het licht van (oud) artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker besluit dat het inkomen van de referentiepersoon wordt verhoogd omdat haar dochters zelf ook werken.

Verzoeker komt met deze kritiek opnieuw niet tegemoet aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing. Verweerder merkt terecht op dat studentenarbeid per definitie een tijdelijk karakter heeft gelet op het beperkte aantal werkuren per kalenderjaar. Verzoeker ontkent dit niet. Zijn betoog is echter puur hypothetisch waar hij stelt dat het gezinsinkomen nadien weer zou kunnen stijgen. Een dergelijke hypothetische stelling kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Daarnaast stelt verweerder vast dat het studentenwerk van S. reeds werd beëindigd op 22 november 2022. Verzoeker betwist dit niet en toont niet aan dat de dochter van de referentiepersoon sindsdien een nieuwe tewerkstelling heeft bekomen waardoor het gezinsinkomen opnieuw zou zijn gestegen.

Verder argumenteert verweerder dat het arrest van het Hof van Beroep van 22 november 2022 op zich niet bewijst dat de referentiepersoon op heden nog steeds huurinkomsten geniet van eigendommen in Turkije. Het feit dat dit zo was ten tijde van de procedure voor het Hof van Beroep in 2022, impliceert niet dat dit op heden nog steeds zo is.

Verzoeker verzet zich eveneens tegen dit motief. Hij stelt – opnieuw op algemene wijze – dat de referentiepersoon deze eigendommen nog steeds bezit en nog steeds verhuurt. Indien ze de eigendommen zou hebben verkocht, dan zouden haar inkomsten bovendien alleen nog maar gestegen zijn. De Raad moet wederom vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Door enkel opnieuw te verwijzen naar het arrest van het Hof van Beroep, toont verzoeker niet aan dat de eigendommen in Turkije ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing nog steeds verhuurd worden door de referentiepersoon. Immers dateert het arrest van het Hof van Beroep uit november 2022 en

worden er geen bijkomende bewijsstukken voorgelegd die aantonen dat deze informatie anno 2024 nog steeds actueel is.

Waar verzoeker betoogt dat het alimentatiegeld dat de referentiepersoon ontvangt wel in rekening moet worden gebracht, merkt de Raad het volgende op. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon maandelijks onderhoudsgeld ten bedrage van 500 euro per kind ontvangt van haar ex-echtgenoot. Aangezien de referentiepersoon en haar ex-echtgenoot samen twee kinderen hebben, ontvangt de referentiepersoon maandelijks een som van 1000 euro aan onderhoudsgeld. Dit wordt door verweerder niet betwist. Verweerder is echter van oordeel dat deze som dient om de zorgnoden van de kinderen te betalen en niet kan worden aangewend om mee in het levensonderhoud van verzoeker te voorzien. Nog daargelaten de vraag of verzoeker al dan niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat met dit bedrag wel degelijk rekening moet worden gehouden bij het bepalen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, blijkt niet welk belang verzoeker bij zijn kritiek kan laten gelden. Immers zou in dat geval het maandelijkse onderhoudsgeld ten belope van 1000 euro de enige bron van bestaansmiddelen zijn die in hoofde van de referentiepersoon in rekening zou kunnen worden gebracht. Verzoeker toont niet aan dat dit bedrag voldoet aan de vereiste van "*ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet*".

Verzoeker volhardt dat de inkomsten van de referentiepersoon ruim boven de grens van 120% van het leefloontarief liggen en dus meer dan voldoende zijn. Volgens verzoeker bedragen de bestaansmiddelen van de referentiepersoon – bestaande uit de werkloosheidsuitkeringen; de alimentatie; de huurgelden; en het inkomen van de kinderen – maandelijks meer dan 3000 euro. Hij wijst erop dat er tevens geen woonkost is aangezien de hypotheek van de gezinswoning reeds is afbetaald. De overige maandelijkse vaste kosten zijn volgens verzoeker verwaarloosbaar. Verzoeker laat met zijn betoog overwegend zijn eigen subjectieve overtuiging blijken dat de referentiepersoon, in weerwil van de motieven van de bestreden beslissing, alsnog over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt. Het feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan dan verweerder, doet echter geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing. In wezen geeft verzoeker hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden waar hij aanvoert dat verweerder alsnog een individuele behoefteanalyse had moeten maken. Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt: *"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."*

Gelet op het ontbreken van enig bewijs van actuele stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in toepassing van (oud) artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, diende verweerder niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van (oud) artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verweerder diende in casu dan ook geen verdere behoefteanalyse te doen. Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van de (actuele) stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, dringt het onderzoek in toepassing van (oud) artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet zich niet op.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat er geen bewijzen voorliggen van actuele, stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon zodat niet is aangetoond dat de referentiepersoon over de vereiste bestaansmiddelen in de zin van (oud) artikel 40ter van de Vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het materiële motiveringsbeginsel in het licht van deze bepaling blijkt dan ook niet.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5 In zijn synthesememorie voegt verzoeker een derde middel toe waarin hij de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 40bis; 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het materiële motiveringsbeginsel en het "*fair play*" beginsel.

Ter adstruering van zijn derde middel zet verzoeker het volgende uiteen:

*"Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.*

*In casu blijkt uit het adminstratief dossier dat verwerende partij de noodzakelijke openheid en eerlijkheid niet in acht hefet genomen. Minstens was zij bevooroordeeld.*

*Dit blijkt uit immers de volgende chronologie.*
*Verzoeker werd in het bezit gesteld van een elektronische verblijfskaart type F op 05.03.2024.*

*Op 06.05.2024 verstuurt de gemeente een e-mail naar DVZ waarin gewag wordt gemaakt van een anonime klacht over verzoeker (STUK 12). Verzoeker zou zijn gekend wegens extremisme en lidmaatschap grijze wolven.*

*Op 24.05.2024 maakt DVZ de mail over aan de politie en inlichtingendiensten met de vraag of verzoeker gelend is bij hun diensten.*

*Reeds op 27.05.2024, dus zonder het antwoord van de politie af te wachten en dus met een gebrekkig onderzoek, richt DVZ een brief aan de gemeente om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen. (STUK 13)*

*De gemeente heeft dan op zijn beurt het verblijfsrecht van verzoeker ingetrokken. (STUKKEN 14-15)*

*Op 12.06.2024 laat ADIV weten dat verzoeker ongekend is door hun diensten. (STUK 16).*

*Verwerende partij heeft met miskenning van het beginsel van de fair play en met schending van het zorgvuldigheidsbeginsel o.b.v. een anonieme en ongefundeerde klacht de bestreden beslissing genomen. De verwerende partij diende minstens te wachten op het antwoord van ADIV.*

*Alhoewel openbare orde niet wordt ingeroepen in de bestreden beslissing is het duidelijk dat er minstens sprake is van bevooroordeeldheid o.b.v. de anonieme klacht. Hoe kan er nog sprake zijn van enige rechtszekerheid en vertrouwen gelet op deze briefwisseling zoals die zich bevindt in het administratief dossier?*

*Het kan niet uigesloten worden dat verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen door de anonieme klacht. Bovendien is men niet eerlijk door de klacht niet te vermelden in de bijlage 20, omdat men weet dat schending van de openbare orde de toetsing van art. 43 VW e.v. niet zou kunnen doorstaan.*

*Het middel is gegrond."*

2.6 Bij wet van 31 december 2012 (BS 31 december 2012) werd in artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet voorzien dat een verzoekende partij de mogelijkheid heeft om een synthesememorie in te dienen. Artikel 39/81, derde lid e.v. van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.*
*De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen.*
*Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.*
*Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.*
*Indien de verzoekende partij geen synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken*

*van het vereiste belang wordt vastgesteld. Indien de verzoekende partij een synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 .*
*Indien de verzoekende partij tijdig een synthesememorie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen synthesememorie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid."*

In de Memorie van Toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt expliciet gesteld dat "*in de synthesememorie […] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden*" (*Parl.St.* Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie "*zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60*" van dezelfde wet dat bepaalt dat "*geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn*". Het begrip 'nieuw middel' geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesememorie voor het eerst nieuwe "*middelen*", dit is een voor het eerst in de synthesememorie aangevoerde schending van een rechtsregel alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren.

De Raad bemerkt dat het oorspronkelijke verzoekschrift geen derde middel bevat waarin de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 40bis; 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het materiële motiveringsbeginsel en het "*fair play*" beginsel wordt aangevoerd. Verzoeker toont niet aan dat hij dit middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon uiteenzetten, noch blijkt dat het nieuwe middel de openbare orde raakt.

Dit middel, dat slechts voor het eerst op die wijze wordt ontwikkeld in de synthesememorie, is laattijdig en onontvankelijk (cf. RvS 28 juni 2012, nr. 220.059; RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 26 april 2007, nr. 170.603).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

| | |
|---|---|
| N. MOONEN, | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken, |
| K. VERHEYDEN, | griffier. |

| | |
|---|---|
| De griffier, | De voorzitter, |
| K. VERHEYDEN | N. MOONEN |